

Бранка Јовановић

ПЕСМЕ

*

Ући ћу ти у материцу смрти
бићу твоје новорођенче
обасјано светлошћу неких
ненасталих реалности
које ме желе у свом присуству непостојећег.
Препородићеш ме као сопствену сенку
коју си добро упознала.

*

Утеха ми је непрозирност
долазећег сунца
које ће ми сванути
обећао си ми Господе
верујем ти

*

Опроштај молим Господе
за зјапом празне утробе
похотне, превртљиве утробе
што само жељу познаје,
а љубав јој лоше стоји
као ружна реклама на паноу сутрашњице
као претешка одежда колективне прошлости.

*

Мажем се разним уљима
кожу своју да осоколим

да ослушкује туђе очи
које ме често гледају,
а не виде
кроз моју кожу
коју цепам као хаљину
купљену за свечану прилику
и позирање фото-апарату.

Кожо моја еластична
скидам те
сваком када се допаднеш
изађем из тебе рођена,
а нико не примећује разлику.

*

Мој живот као нека непозната званица
на мојој вечери
слепа за моје потребе
уметност ме не усрећује
битан ми је само смисао дечијих осмеха